

Doelwit

Nora Roberts bij Boekerij:

Series:

Het eiland van de drie zusters-trilogie

1 *Dansen op lucht* • 2 *Hemel en aarde* • 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

1 *Meer dan liefde* • 2 *Gesloten hart* • 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

1 *Verbonden door het lot* • 2 *Op zoek naar de bron* •

3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

1 *Een ster van vuur* • 2 *De baai der zuchten* • 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

1 *De cirkel van zes* • 2 *Dans van de goden* • 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

1 *Verover je droom* • 2 *Koester je droom* • 3 *Vind je droom*

Drie dochters (Concannon-trilogie)

1 *Geboren in vuur* • 2 *Geboren in ijs* • 3 *Geboren in schande*

De bron-trilogie

1 *Het begin* • 2 *Vanuit het duister* • 3 *De komst van de kracht*

Bruiden-kwartet

1 *Dromen in beeld* • 2 *Armen vol rozen* • 3 *Proeven van liefde*
• 4 *Geluk als besluit*

De Boonsboro Inn-trilogie

1 *Voor nu en altijd* • 2 *De eerste en laatste* • 3 *Alles voor elkaar*

Drakenhart-trilogie

1 *Ontwaken* • 2 *Ontluiken* • 3 *Ontvouwen*

Sleutel-trilogie

1 *Sleutel tot het licht* • 2 *Sleutel tot de wijsheid* • 3 *Sleutel tot de kracht*

Verloren bruiden-trilogie

1 De verborgen erfenis • 2 De verdwenen spiegel • 3 De verloren ringen

Gallaghers van Ardmores-trilogie

1 Schittering van de zon • 2 Tranen van de maan • 3 Hart van de zee

Chesapeake Bay-kwartet

*1 De ziel van de zee • 2 Het lied van de getijden • 3 De roep van de haven • 4
Het blauw van de baai*

Thrillers

*De villa • Droomwereld • Het eind van de rivier • Nachtmuziek •
De schuilplaats • Thuishaven • Begraafhet verleden • Geboorterecht •
Het noorderlicht • De gloed van vuur • Een nieuw begin •
Het heetst van de dag • Eerbetoen • Vastberaden • De zoektocht •
Vuurdoop • De ooggetuige • Het strandhuis • De schilder •
Geliefde illusie • Terug naar huis • De obsessie • Publiek geheim •
Bij zonsondergang • Weet je nog? • Kijk niet terug • Onderstromen •
Op de vlucht • Erfenis • Nachtwerk • Identiteit • Schimmenspel • Verscholen*

Nora Roberts als J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers

*Vermoord naakt • Vermoorde reputaties • Vermoorde schoonheid •
Vermoord in extase • Plechtig vermoord • Vermoord uit wraak •
Vermoorde liefde • Vermoorde harten • Explosief vermoord •
Vermoorde getuige • Rechtvaardig vermoord • Verraad • Verleiding •
Hereniging • Waanzin • Vergeten verleden • Berucht • Perfectie •
Visioen • Overlever • Oorsprong • Herinnering • Verwachting •
Onschuld*

E-booknovelles

*Bij nacht vermoord • Vermoorde vaders • Vermoord fantoom •
Bloedig vermoord • Ritueel vermoord • Vermoord en vermist*

boekerij.nl
noraroberts.com

Nora Roberts

Doelwit

De bewondering van een fan voor de jonge auteur Arden Bowie slaat om in obsessie – en woede. Kan Gideon Arden wel veilig houden?

Vertaald door Iris Bol en Marcel Rouwé

BOOKS

BOEKERIJ

ISBN 978-90-492-0991-9
ISBN 978-94-023-2864-6 (e-book)
ISBN 978-90-492-1065-6 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Final Target*
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: Johannes Wiebel – Punchdesign | München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 by Nora Roberts
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Vertaling van Coleridge uit: *Samuel Taylor Coleridge & Oscar Wilde Twee balladen*, vertaling: W. Blok, inleiding Wim Tiggers. Amsterdam: Athenaeum-Polak & Van Gennep, 2002.

Vertaling van Shakespeare uit: *Othello/Koning Lear*, vertaald door H.J. de Roy van Zuydewijn, Utrecht: De Arbeiderspers, 2013.

Voor vrouwen.
We zijn sterker dan we eruitzien.

Deel 1

Verbrijzeld

Als een die volgt een eenzaam pad,
door angst en vrees verteerd,
één keer zich wendt, dan verder gaat
en niet zijn hoofd meer keert,
een demon wetend op zijn spoor,
die zijn ondergang begeert.

– SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

1

De achterkamer van boekhandel Next Chapter was een georganiseerde chaos. In de kleine ruimte was net plaats voor een lange tafel tegen de muur, enkele stoelen en planken propvol boeken. Langs een van de korte muren stonden stapels nog ongeopende dozen met boeken.

Arden wist waar alles stond, van de extra pennen, rollen plakband, veiligheidsmessen, printpapier tot en met de doorzichtige plastic pot M&M's. En de rest.

Nadat ze met haar kersverse universitaire bul op zak van een buitenwijk in Columbus, Ohio, naar de kunstenaarswijk Short North was verhuisd, had ze een parttimebaan in de boekhandel gekregen.

Aangezien haar hoofdvak Engelse literatuur was geweest had het voor de hand gelegen dat ze voor de klas zou gaan staan. Maar in plaats daarvan had ze een boek geschreven.

Dat had haar ruim een jaar gekost waarin ze haar tijd had verdeeld tussen het volgen van colleges, werken in de boekhandel en het leiden van wat voor een privéleven moest doorgaan, maar het was haar gelukt. Het had maanden geduurd om een literair agent te vinden die bereid was met haar en haar boek *Whispers* in zee te gaan. En nog meer maanden voordat de literair agent een wonder had verricht en het manuscript had verkocht.

Nu, twee jaar en negen maanden nadat ze voor het eerst aan haar toetsenbord was gaan zitten en naar een blanco pagina op

haar scherm had gestaard, had ze het doel bereikt dat ze zich had gesteld.

Ze klampte zich dankbaar vast aan het feit dat niemand haar dit meer kon afnemen. Al zou ze maar één exemplaar verkopen, al zouden degenen die het boek kochten of leenden het een draak vinden, het was haar gelukt een manuscript te verkopen en te laten uitgeven.

Het bewijs daarvan stond in stapels op de tafel in de achterkamer van Next Chapter, waar ze over ongeveer vijf minuten haar eerste signeursessie zou hebben.

Ze wist hoe signeursessies en boeklezingen in hun werk gingen. Als boekverkoopster had ze er talloze helpen organiseren. Maar in plaats van de rij belangstellenden in goede banen te leiden of boeken af te rekenen, zou zijzelf aan de tafel zitten om een boek te signeren dat haar naam op het omslag droeg.

Whispers door Arden Bowie.

Omdat het vooruitzicht haar licht in het hoofd maakte, pakte ze een boek van de stapel om het nogmaals te bekijken.

Haar naam op de voorkant, haar woorden erin.

Er zouden vrienden en familie komen, dus ze zou in elk geval een handjevol boeken moeten signeren. Onvoorstelbaar, dacht ze. Nadat ze het boek even had gestreeld, legde ze het terug.

Over een paar minuten zou zij degene zijn die glimlachend met de kopers van haar boek kletste terwijl ze net deed alsof ze wist waar ze mee bezig was.

Ze voelde zich een beetje misselijk.

Maar dat kon ze wel aan. Al was ze van nature introvert, ze had zichzelf aangeleerd om zich hartelijk en spontaan te gedragen, bedacht ze. En dat was maar goed ook, aangezien ze langer was geweest dan de meeste jongens van haar leeftijd, met de daarbij behorende klunzigheid.

Lang en klunzig, en met haar dat net rood genoeg was om zich er ongemakkelijk bij te voelen. Als ze zichzelf niet had gedwongen om zich spontaan te gedragen, zou ze het schoolvoorbeeld van een buitenbeentje zijn geweest.

En toen haar ouders niet waren teruggekeerd van hun *date night* omdat ze slachtoffer waren geworden van een zware

vrachtwagencombinatie die was gaan slippen op een beijzede weg, was ze ineens wees geworden. Een wees van veertien die van Brooklyn, New York naar Columbus, Ohio had moeten verhuizen, waar een oom en tante en een neef en nicht hadden gewoond die ze nauwelijks had gekend.

Ze was een boos, van verdriet doordrenkt kind geweest dat geen keus had gehad.

Ze had het hun niet makkelijk gemaakt, maar dat nam ze zichzelf niet kwalijk. Tenslotte verweten zij haar ook niks.

Ze waren nu in de winkel. Haar tante Jen, oom Doug, haar nicht Zoey – met haar verloofde Boone – en haar neef Travis met zijn April, met wie hij acht maanden geleden was getrouwd.

Wat die afschuwelijke avond in februari had afgepakt, hadden zij haar teruggegeven, en dat zou ze nooit vergeten.

Ze sloeg een van de boeken op de lange tafel open op de opdrachtpagina.

VOOR FAMILIE, KWIJTGEMAAKT EN TERUGGEVONDEN.

Ze dacht aan haar ouders en hoopte dat die trots zouden zijn op wat ze had willen en moeten doen. Daarna sloeg ze het boek dicht.

De winkelmanager Terri, een bijzonder energieke vrouw van een meter zevenenvijftig, kwam binnen. ‘Klaar?’

‘Ja, tuurlijk.’ Ze moest, wilde en zóú er klaar voor zijn.

‘Het zit behoorlijk vol.’

Arden was in de achterkamer gebleven omdat ze niet had willen kijken. ‘Echt?’

‘Zesentachtig, als ik goed heb geteld.’

‘Echt?’ herhaalde Arden. Voor de helft zou ze al een spontaan tapdansje hebben gedaan. ‘Een flinke opkomst voor een dinsdagavond, en dat is een hele opluchting. Ik weet hoeveel werk het is om zo’n avond te organiseren en ik ben ontzettend dankbaar.’

‘Je weet best dat we van elke minuut hebben genoten. Het is de eerste keer dat we een signeeravond hebben georganiseerd voor een van onze eigen mensen. En ik heb je al verteld dat ik het een geweldig boek vond.’

‘Dat moet je wel zeggen.’

‘Ik hoef het niet te menen, maar dat doe ik wel.’ Terri reikte omhoog en tikte bemoedigend op Ardens wangen. ‘En jij ziet er geweldig uit.’

‘Dank je.’

Ze had de korte, eenvoudige groene jurk gekocht omdat ze iets nieuws wilde voor deze eerste keer. En ze vond het er professioneel, maar niet saai uitzien in combinatie met de panty en de laarzen – ook nieuw. Platte hakken, omdat ze met haar een meter tachtig geen extra lengte nodig had.

‘Zit mijn haar goed?’ Ze duwde tegen haar haar, dat onlangs in een bob tot op kaaklengte was geknipt.

‘Volmaakt. Lana warmt het publiek op. Ik ga je nu introduceren en daarna is het woord aan jou. Je zult ervan genieten.’

Mits ze niet zou wauwelen, verstijven of geen woord kon uitbrengen.

Maar Arden stapte het achterkamertje uit en plakte de hartelijke glimlach – waar ze op had geoefend – op haar gezicht.

De milde misselijkheid ebde weg toen ze alle aanwezigen zag en verdween compleet toen ze haar familie ontwaarde.

Terri kwam naar voren. ‘Hartelijk welkom, allemaal. Sommigen van jullie kennen Arden Bowie al omdat ze hier bij Next Chapter werkt. We vinden het ontzettend spannend dat ze vanavond hier is voor de signeursessie van haar debuutroman: *Whispers*. Heus, als u er eenmaal in begint, zult u tot in de kleine uurtjes blijven doorlezen. Arden zal u nu een voorproefje geven zodat u weet waarom u morgenochtend een extra kop koffie nodig hebt. Mag ik een groot NextChapter-applaus voor onze eigen Arden Bowie?’

Iedereen klapte. Maar ja, dacht Arden, eigenlijk hadden ze geen keus. Toch stelde ze het op prijs, zelfs het woehoegeroep van haar neef Travis.

‘Dank je wel, Terri. En ik wil ook graag mijn andere collega’s bij Next Chapter bedanken, de beste onafhankelijke boekhandel in Ohio.’ Tot haar opluchting klonk haar stem krachtig en helder.

‘Hartelijk dank dat jullie hier op deze koude dinsdagavond

wilden komen voor een nieuwe schrijfster en haar eerste boek. Laat ik eraan toevoegen dat ik hoop dat Terri gelijk heeft en dat *Whispers* jullie wat slaap zal kosten. Dat lijkt me niet meer dan eerlijk omdat het mij veel slaap heeft gekost om het te schrijven.’

Ze haalde even diep adem, wierp een vluchtige blik door het vertrek en maakte hier en daar oogcontact terwijl ze het boek van haar tafel oppakte.

‘*Whispers* gaat over een vrouw die een rustig, zelfs doodnormaal leven leidt tot dat leven compleet op zijn kop wordt gezet. Om te kunnen overleven zal ze “het gewone” moeten afpellen om te ontdekken wie en wat ze werkelijk is. Dit is het begin.

“Ze had hier niet moeten zijn,” las Arden voor. “Niet op dit moment, niet op deze plek. Als ze niet tot zo laat op kantoor was blijven doorwerken, als ze niet aan de verleiding had toegegeven haar hoofd even op haar bureau te leggen, was ze nu thuis geweest. Thuis, waar het rustig en veilig was. Maar toen ze wakker werd – boos op zichzelf – haar spullen had gepakt en het licht uit had gedaan, was het al te laat. De stemmen klonken, nauwelijks luider dan gefluister in de stilte die nooit meer veilig zou voelen. En ze hóórde het.”

Terwijl ze het eerste hoofdstuk voorlas, zag Arden het even duidelijk voor zich als toen ze de woorden had getypt. Op dit moment werden die woorden haar werkelijkheid en namen ze de plaats in van de boekhandel met de bontgekleurde stapels boeken en rijen stoelen die ze slechts een paar uur eerder zelf had helpen neerzetten.

Gedurende die paar minuten liet ze zichzelf het verhaal ervaren, dus toen ze tegen het einde het boek dichtsloeg, en er applaus klonk, was ze met een schok terug in het hier en nu. Haar spontane lach was ademloos en oprecht. ‘Dank u wel.’

‘Jij ook bedankt, Arden, omdat je ons allemaal naar het puntje van onze stoel hebt laten schuiven.’ Stralend kwam Terri weer naar voren. ‘En omdat we daar toch zitten, zullen Cassie en Drake iedereen helpen om een rij te vormen zodat u uw boek kunt laten signeren.’

Haar familie stond vooraan en Douglas Rogan legde een stapel van zeven boeken neer.

‘Toe nou, oom Doug.’

‘Allemaal al vergeven. Nietwaar, Jen?’

‘Reken maar. Je was geweldig, lieverd. We zijn apetrots op je. Kijk, we hebben voor ieder van ons een boek gekocht, een voor Dougs vader en een voor je oma.’

Terwijl Jen namen afratelde, keek Arden hen grijnzend aan. Ze had mensen haar oom wel eens een knappe gozer horen noemen. Nou, hij wás ook knap met zijn golvende bruine haar, felblauwe ogen en brede aanstekelijke grijns. Hij en Jen – lang, slank, kastanjekleurig haar – vormden een knap stel.

Nog een stapel voor Travis en zijn kersverse bruid, en het dubbele aantal voor Zoey en Boone.

‘Ik heb een grote familie, en nu kan ik opscheppen dat mijn schoonzus een belangrijke schrijfster is.’

‘Belangrijk staat nog te bezien.’

‘Voor ons niet, hoor.’ Zoey pakte Ardens hand. ‘De allerbelangrijkste.’

De eerste maanden dat Arden bij haar oom en tante woonde, hadden Zoey en zij heel veel ruziegemaakt. Knallende ruzie. Maar daarna, en geen van beiden wist meer wanneer, hoe of waarom dat was gebeurd, waren ze twee handen op één buik geworden.

‘Als je hier klaar bent, gaan we met z’n allen wat drinken bij Barney’s. Ma en pa hebben het al besproken, dus geen protesten of smoesjes.’

‘Ik zou niet durven.’

‘Ga nu maar signeren.’

Ze glimlachte naar het eerste onbekende gezicht en ging aan het werk.

Het heerlijke vreemde van het signeren van haar boek – dat ze vervolgens teruggaf aan mensen die ze niet kende – deed haar de tijd vergeten.

Sommige mensen kende ze – vaste klanten, vrienden, zelfs een paar mensen van haar middelbare school.

Ze praatte, lachte en signeerde terwijl ze heel erg het gevoel had dat ze ernaast stond en alles met geamuseerde verwondering gadesloeg.

Toen de laatste persoon in de rij naar voren stapte, was haar

glimlach nog even spontaan als bij de eerste. ‘Hoi. Bedankt voor het wachten.’

‘O, geen probleem. Ik vond het heel leuk wat je voorlas.’

‘Hopelijk vind je de rest van het boek ook leuk.’

‘Ik heb er online al wat meer van gelezen. Ik was meteen verkocht. Ik ben hier een paar weken geleden komen wonen en dit is de eerste signeersessie die ik bezoek.’

Ze wist dat het belangrijk was om een connectie te creëren, dus maakte ze haar glimlach nog iets breder. ‘Je krijgt het vast naar je zin in Short North. Het is een geweldige wijk. Aan wie kan ik dit opdragen?’

‘Aan Dustin. Het is voor mezelf. Je hoort dit vast vaker, maar ik probeer ook een boek te schrijven.’

‘Fantastisch.’

Hij keek haar stralend aan, een man met een stevig postuur en donkerblond haar dat hij in een kort staartje droeg. Hij had een redelijk knap gezicht met diepliggende bruine ogen waarmee hij haar recht aankeek.

‘Heb je nog tips?’

‘Ik ben zelf nog maar nauwelijks begonnen, maar als ik je één tip kan geven dan is het: niet opgeven. Als het iets is wat je wilt of waar je van houdt, mag je nooit opgeven. Met opgeven bereik je nooit iets, zelfs niet bij iets wat je alleen voor jezelf doet. Als jij het leuk vindt, heb je al iets bereikt.’

‘Dat is een heel goede tip. Dank je wel.’

Ze overhandigde hem het boek. ‘Hopelijk vind je de rest van het boek ook leuk.’

‘O, dat weet ik zeker. Weet je, jouw haar heeft precies de kleur die Titiaan heeft geschilderd.’

Hoewel ze dat al een paar keer had gehoord, bleef ze glimlachen. ‘Rood haar is een familietrekje.’

‘En schitterende ogen. Net de kleur van wilde hyacinten. Daar was mijn oma dol op. Dat geeft me het gevoel dat ik je een beetje ken.’

‘Dustin.’ Terri kwam soepel tussenbeide. ‘Cassie rekent wel even met je af. Ik hoop dat je nog eens terugkomt. Zei je nou dat je onlangs in Short North bent komen wonen?’

‘Ja, een paar weken geleden.’ Hij keek over zijn schouder nog eens om naar Arden terwijl Terri hem wegleidde.

Toen ze de deur op slot deden en het bordje met GESLOTEN hadden omgedraaid, barstte het personeel in juichen uit.

Cassie stak een hand op. ‘Ik kan vertellen dat er met dat laatste boek honderdzestien exemplaren van *Whispers* over de toonbank zijn gegaan.’

‘Honderdzestien?’ Arden maakte een vreugdedansje. ‘Jeminee! Nou ja, de helft ervan heeft mijn familie gekocht, maar toch.’

‘Ze hebben niet de helft gekocht.’ Lachend sloeg Cassie haar armen om Arden heen. ‘Gefeliciteerd.’

‘Jullie hebben dit tot de mooiste avond van mijn leven gemaakt.’

‘Dit is nog maar het begin,’ bracht Terri haar in herinnering. ‘Je moet nog een praatje houden voor de Vrienden van de Bibliotheek en signeren bij More Books in Clintonville.’

‘Ik zou geen van die afspraken hebben gehad als jij niet her en der aan jasjes had getrokken.’

‘Ik heb niet aan jasjes getrokken, ik heb gewoon wat op schouders getikt. Toe, wegwezen. Je familie wacht op je.’

‘Ik help eerst even met opruimen.’

‘Niets daarvan. Drake, loop even met haar mee. Die laatste klant hangt misschien nog buiten rond. Hij probeerde je te versieren, Arden.’

‘O, hij probeert zelf te schrijven, dus hij wilde even praten. Hij heeft me niet lastiggevallen, hoor.’

‘Misschien niet, en ik mag dan oud genoeg zijn om twee kleinkinderen te hebben – Joost mag weten hoe dat is gebeurd – maar ik weet nog heel goed wanneer een man een versierdersblik in zijn ogen heeft.’

‘Vorstel: ik help jullie met opruimen. Zoveel werk is dat niet. En daarna loopt iedereen met me mee om wat te gaan drinken. Dit was de mooiste avond van mijn leven,’ bracht Arden hen in herinnering.

‘Ik stem voor, oma.’ Cassie keek Terri grijnzend aan.

‘Goed, goed. Aan de slag dan.’

Hij was inderdaad blijven rondhangen, zonder de kou te voelen. Toen hij vanuit de schaduw de hele groep naar buiten zag lopen en zag dat de anderen een soort van muur rond Arden vormden, voelde hij die kou wel.

En een bittere teleurstelling.

Toen Arden de volgende ochtend wakker werd, besloot ze van deze dag de op een-na-beste dag van haar leven te maken. Omdat ze doorgaans vroeg wakker werd, stapte ze in het donker uit haar bed, deed de lampen aan en liep naar haar keuken.

Ze had het kleine driekamerappartement gekozen vanwege de ligging. Net iets meer dan een huizenblok verwijderd van haar parttimebaan. En van een van de twee slaapkamers had ze haar kantoor gemaakt.

De keuken, die klein was in vergelijking met die in het huis van haar ouders en haar tante, paste bij haar. Door de kombuisachtige stijl was alles onder handbereik wanneer ze zin had om te koken.

In haar flanellen pyjamabroek en t-shirt maakte ze haar versie van een latte macchiato voor zichzelf, waarvan haar – vaak – was verteld dat het niets anders was dan opgeschuimde melk met een wolkje koffie.

Maar dat paste ook bij haar.

Woensdagochtend ging ze altijd naar de sportschool. Krachttraining, want anders veranderden haar armen in cocktailprikkers en haar benen in spaghetti. Daarna een yogales en dan voor tien uur weer thuis. Douchen en als tussendoortje een smoothie maken.

Zodat ze de hele dag heerlijk kon schrijven.

Ze nam een grote slok latte en liep terug naar de slaapkamer om haar bed op te maken. Daarna knikte ze tevreden. De slaapkamer was een afspiegeling van haar persoonlijkheid – rustige tinten blauw en groen, zachte stoffen, mooie kussens en een donzige, handgebreide spreid die ze in een plaatselijk winkeltje had gevonden.

In de badkamer, waarvan de afmetingen alleen al vereisten dat alles georganiseerd en opgeruimd moest zijn, bond ze haar haar

in een klein staartje. Weer bedacht ze dat ze de ruim vijftig centimeter miste die ze had laten afknippen omdat ze het kortere kapsel mondainer had gevonden.

Dat wás het ook, hield ze zichzelf voor. Het probleem was alleen dat de rest van haar dat absoluut niet was. Bovendien vond ze dat deze stijl haar kin nog puntiger deed lijken.

‘Het groeit wel weer aan,’ mompelde ze. ‘Uiteindelijk.’

Ze poetste haar tanden, voerde zoals elke ochtend haar huidverzorgingsritueel uit, al zou dat na haar douche nog een keer moeten omdat dit een sportschooldag was.

Ze kon de stem van haar moeder nog steeds horen.

Je hebt zo'n mooie huid, Arden. Het is net porselein. Daar moet je goed voor zorgen.

Toentertijd had ze er niet of nauwelijks aandacht aan besteed – welk jong tienermeisje deed dat wel? Maar in de jaren na de dood van haar ouders was ze, als een soort eerbetoon, haar huid buitengewoon zorgvuldig gaan verzorgen.

Ze trok een zwarte yogalegging en een tanktop aan, met een trui eroverheen. Volgens de app op haar telefoon zou het een koude, heldere dag worden, dus besloot ze de vier straten te lopen.

Dik ingepakt in haar jas, gebreide muts en sjaal ging ze naar buiten en liep de twee trappen in een sukkeldrafje af.

De dageraad was aangebroken en de app had niet gelogen. De kou sloeg haar in het gezicht en deed meer om haar wakker te maken dan de latte had gedaan.

Ze liep langs het huizenblok naar de hoofdstraat met zijn metalen bogen. Het verkeer – nog niet druk op dit uur – stroomde voorbij. Ze passeerde winkels en restaurants die nog gesloten waren. Bij het volgende huizenblok zag ze een buurtgenoot die zijn corgi uitliet.

‘Dag, meneer Grassley. Dag, Jimbo.’ Ze hurkte en aaide de kwispelende hond even.

Grassley, even kort en dik als zijn hond, duwde zijn bril wat omhoog. ‘Sportschooldag?’

‘Precies.’

‘Niet te veel trainen, hoor, anders blijft er niets van je over.’

‘Ik train om er spieren bij te krijgen, niet om vet kwijt te raken.’

‘Nou, gisteravond zag je er heel mooi uit.’

‘Dank u wel. Ik waardeer het echt dat mevrouw Grassley en u gisteren zijn gekomen.’

‘Mijn vrouw is bij thuiskomst meteen in je boek begonnen. Ze zei dat ze het tot nu een mooi verhaal vindt. Als ze ermee klaar is, geeft ze het aan mij.’ Hij knipoogde naar Arden. ‘Ik laat je wel weten wat ik ervan vind.’

Arden stak beide handen op en kruiste haar vingers. ‘Tot ziens.’

Opgepept door het ‘tot nu toe vindt ze het een mooi verhaal’ versnelde ze haar pas naar de sportschool.

Ze trainde een half uur afwisselend op de apparaten en met losse gewichten en werkte zich tot haar tevredenheid flink in het zweet. Na de training ging ze meteen door naar yoga, waar ze zich opnieuw opgepept voelde toen een paar andere leden haar feliciteerden met de signersessie.

Op weg naar huis vroeg ze zich af of zulke felicitaties ooit zouden gaan vervelen. Ze hoopte van niet.

Tijdens de wandeling gaf haar telefoon aan dat ze werd gebeld. Toen ze ONBEKEND NUMMER op het scherm zag staan, nam ze niet op.

Tegen half elf zat ze aan haar bureau en deed iets wat ze de avond ervoor expres niet had gedaan omdat ze zo laat was thuisgekomen. Ze stuurde haar literair agent een berichtje.

Signersessie een succes! 116 boeken verkocht!
Nogmaals bedankt dat je me hebt geholpen dit te bereiken.

Met een diepe zucht startte ze haar computer op. Ze opende de dikke kartonnen map waarin ze haar aantekeningen en haar onderzoek bewaarde. Heel even deed ze haar ogen dicht om zich weer in het verhaal en de personages te verplaatsen.

Het bas-intro van Queens ‘Another One Bites the Dust’ daverde uit haar telefoon.

Ze schrok, keek op het scherm en zag ditmaal de naam van haar agent staan.

‘Yvonne! Hoi!’

‘Gefeliciteerd, Arden. Je eerste signersessie, en een bijzonder goede opkomst.’

‘Er waren een heleboel vrienden en familie gekomen, wat be-
list geen kwaad kon.’

‘Ere wie ere toekomt,’ zei Yvonne. Haar afgemeten New Yorkse tongval klonk warm. ‘Je hebt veel werk verzet en een goed boek geschreven. En nu ga ik je vertellen dat je twee goede boeken hebt geschreven. Je uitgever heeft een bod uitgebracht op *Rebound*.’

‘Dat meen je niet. Dat meen je wel?’ Ze was al opgestaan van haar bureaustoel.

‘Krijg nou wat!’

Ze had het boek geschreven in de vele maanden waarin ze op jacht was geweest naar een literair agent in de hoop haar eerste boek te verkopen. Daarna had ze het tweede manuscript nog eens onder de loep genomen en grondig herschreven.

‘Heb je nu tijd om het bod te bespreken?’

‘O, daar kan ik beslist tijd voor maken. Momentje.’ Arden zette de telefoon op mute, gooide haar hoofd achterover en slaakte een juichkreet.

Daarna haalde ze een paar keer diep adem, ging weer aan haar bureau zitten en schakelde de microfoon weer in. ‘Ik ben er weer.’

Na het telefoontje bleef ze nog even zitten. Ze had verwacht dat ze zich zou koesteren aan dit compliment, maar in plaats daarvan sloegen de zenuwen toe en had ze zin om te huilen. Nadat ze aan beide gevoelens had toegegeven, liep ze naar de keuken om een glas water te drinken en weer tot rust te komen.

Ze pakte een sinaasappel van haar kleine fruitschaal en pelde die, meer vanwege de geur dan de smaak. De geur deed haar meteen aan haar vader denken.

Zich koesteren kon wachten – dat zou ze zichzelf later gunnen. Dat lag allemaal in de toekomst, en die kon en zou rare, scherpe bochten maken.

‘Ik heb het geflikt! Tot twee keer toe,’ mompelde ze. ‘En dat is belangrijk. Maar op dit moment is het nog belangrijker dat ik het opnieuw doe.’

Ze liep terug naar haar kantoor, nam plaats en zette alles uit